

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobkyň : **a) A. K., b) nezl. M. K.,** obě státní příslušnost Ruská federace, **c) nezl. A.K. a d) nezl. M. K.,** žalobkyně c) a d) bez státní příslušnosti, přičemž nezletilé žalobkyně b) až d) zastoupeny žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní - matkou, všechny t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.5.2011 č. j. OAM-1-525/VL-10-HA03-R2-2007 a proti rozhodnutí ze dne 27.5.2011 č.j. OAM-1-775/VL-01-HA03-2007, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. České republice **s e** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20.5.2011 č.j. OAM-1-525/VL-10-HA03-R2-2007 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním a), b) a c) podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně a) i za své nezletilé dcery neuvedla žádné skutečnosti, že by byly ve vlasti pronásledovány z důvodů azylově relevantních, které jsou uvedeny v ust. § 12 písm.a) nebo b) zákona o azylu, stejně tak jako nedospěl žalovaný k závěru, že v jejích případě byl zjištěn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona, resp. pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.

Dalším rozhodnutím ze dne 27.5.2011 č.j. OAM-1-775/VL-01-HA03-2007 neudělil žalovaný azyl podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu žalobkyni d), neboť ani v jejím případě žalovaný nezjistil důvody pro udělení mezinárodní ochrany z důvodu tzv. humanitárního azylu ani doplňkové mezinárodní ochrany. Jde o nezletilou žalobkyni narozenou dle Městského úřadu v Havířově dne 28.9.2007.

Žalobkyně a) jménem svým a zároveň jako matka nezletilých dětí podala proti shora uvedeným rozhodnutím včasné žaloby, ve kterých žalovanému vytýkala porušení ustanovení správního řádu, konkrétně ust. § 2, § 3, § 50 odst. 2,3,4, § 68 zákona č. 500/2004 Sb. a dále porušení ust. § 12 písm. b) a § 14a) zákona o azylu, jakož i článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému a ponižujícímu zacházení, článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článku 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, článku 4 odst. 3, písm. c) Směrnice rady 2004/83 – ES (dále jen kvalifikační směrnice), jakož i článku 4 odst. 4 a 5 této směrnice, a to že nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. V doplnění žaloby tuto žalobní námitku konkretizovala tak, že žalovaný nedostatečně zjistil informace o politické situaci v Rusku, že toliko konstatoval pozitivní trendy v průběhu roku 2009, což vyvrací většina zpráv mezinárodních organizací i Ministerstva zahraničí USA. Má za to, že splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany a proto se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

U ústního jednání dne 12.12.2011 krajský soud spojil věci žalobkyň vedené pod sp. zn. 64Az 10/2011 a sp. zn. 64Az 11/2011 ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 64Az 10/2011.

Krajský soud provedl důkaz napadenými rozhodnutími žalovaného ze dne 20.5.2011 č.j. OAM-1-525/VL-10-HA03-R2-2007 a ze dne 27.5.2011 č.j. OAM-1-775/VL-01-HA03-2007, dále připojenými správními spisy žalovaného týčž čísel jednacích, dále zprávami MV ČR ze dne 31.5.2002, MZ USA z 11.3.2010

O dodržování lidských práv za rok 2009, MZV z 18.5.2004, 30.1.2006, 13.8.2008 a 12.10.2010, Informací MV Velké Británie z 17.11.2008. Dále krajský soud provedl důkaz rodnými listy žalobkyně nezl. M. K. a nezl. M. K., potvrzením Masarykovy Univerzity v Brně, o tom, že byla žalobkyně a) přijata ke studiu na této univerzitě a poté dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. Při řízení o žalobách žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 1.8.2011 k oběma žalobám odkázal na vlastní tvrzení žalobkyně a) sdělených v průběhu správního řízení, z nichž bylo zjištěno, že důvodem žádosti žalobkyně a jejich nezletilých dětí o udělení mezinárodní ochrany jsou skutečnosti, které nelze podřadit pod azylově relevantní důvody. Pokud jde o tvrzení žalobkyně a), že její bývalý přítel P. M. by jí mohl v její vlasti obtěžovat a vyhrožovat, pak bylo zjištěno, že tento byl dne 23.11.2009 zadržen policií a došlo k jeho vyhoštění a deportování do Moskvy dne 4.6.2010. Výpovědi žalobkyně a) žalovaný porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu a odkázal v této souvislosti na odůvodnění obou rozhodnutí. Žalovaný navrhoval zamítnutí žalob jako nedůvodných.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6.7.2007, jakož i v protokolu o pohovoru a doplňujících pohovorech odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila Rusko a žádá o udělení azylu v ČR to, že otec jejich dětí ji týral a držel ji také v domácím vězení. V Rusku společně žili asi od roku 2003. Rodiče byli proti jejímu soužití s přítelem. Do České republiky přicestovala letecky dne 10.2.2004, její přítel zde podnikal, později se u něho začaly projevovat agresivní sklony, domnívala se, že se schizofrenik. Její dvě mladší dcery se již narodily v České republice, domnívá se, že proto nemohou mít ruské státní občanství. Chtěla by v České republice žít a pracovat.

Z obsahu správního spisu žalobkyně d) krajský soud zjistil, že jde o nezletilé dítě žalobkyně a), která v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5.10.2007 uvedla jako důvod podání žádosti skutečnost, že nezletilá M. se narodila v České republice a je obava, že v případě návratu do Ruské federace by ji a její matku pronásledoval její otec. Nezletilá žalobkyně d) je také nemocná a léčí se u nefrologa. Z protokolu sepsaného dne 13.12.2010 a 18.4.2011 o pohovoru s žalobkyní a) pak krajský soud zjistil stejné skutečnosti jak byly výše uvedeny.

Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23.2.2009 č.j. 64Az 76/2007-56 bylo zjištěno, že tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2007 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, přičemž kasační stížnost podaná žalovaným byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29.7.2009 č.j. 4AZs 31/2009-93.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí a) manžel osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

U ústního jednání soudu dne 12.12.2011 žalobkyně a) dále zdůrazňovala, že se stále obává jednání svého přítele P. M., který by v případě jejich návratu do vlasti je mohl znovu pronásledovat. Nesouhlasila také s tím, že její děti (žalobkyně c/ a d/) bez státní příslušnosti by se měly vrátit do Ruské federace, když jsou již narozeny na území České republiky. Dále uvedla, že začala studovat na Vysoké škole v akademickém roce 2011/2012 jako asistent pedagoga.

Po provedeném dokazování bylo jednoznačně potvrzeno, což ostatně vypověděla i žalobkyně a), že ve své vlasti nikdy neměla žádné problémy týkající se kontaktu se

státními orgány či orgány policie. Pokud jde o její problémy s bývalým přítelem, s tímto již od roku 2007 nesdílí společnou domácnost. Žalobkyni a) tedy v případě návratu do země nehrozí nebezpečí ze strany jejího bývalého přítele a nebyl tedy ani naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu.

V daném případě nebyly rovněž v průběhu správního ani tohoto soudního řízení zjištěny žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody vymezené v ust. § 12 zákona o azylu.

Dalším žalobním bodem vytýkaným žalobkyní a) bylo porušení ust. § 14 zákona o azylu, a to v té souvislosti, že dle jejího názoru žalovaný vycházel z jednostranných informací o zemi jejich původu. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na informace o zemi původu, které žalovaný cituje v odůvodnění svých rozhodnutí, a které jsou rovněž součástí správních spisů. Z těchto informací plyne, že nejsou známy případy stíhání osob, které požádaly o politický azyl a následně se vrátily zpět do země svého původu. Z uvedeného plyne, že v případě žalobkyň nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a, resp. § 14b zákona o azylu.

K námitce žalobkyně a) ohledně porušení citovaných ustanovení správního řádu krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu žádná taková porušení nezjistil, naopak dle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatek potřebných pokladů a zjištění pro své rozhodnutí, a to zejména samotnou žádostí žalobkyně a) o udělení mezinárodní ochrany a podrobným pohovorem týkajícím se právě důvodů jejich žádostí. Zjištěné skutečnosti žalovaný řádně vyhodnotil a aplikoval na ně příslušná právní ustanovení.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobkyním podle shora cit. ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žaloby žalobkyň jako nedůvodné zamítl.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 12. prosince 2011

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**